

Sygn. akt II K 514/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2021 roku

sprawy K. P.

syna T. i J. z domu S.

urodzonego (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 01 czerwca 2011 r. do 07 maja 2013 r., od 07 lipca 2013 r. do 02 grudnia 2014 r., od 03 lutego 2015 r. do 26 kwietnia 2016 r, od 28 kwietnia 2016 r. do dnia 01 sierpnia 2020 r. w N. uchylał się, od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem (...) z dnia (...), poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniej E. P. reprezentowanej przez matkę M. O. orzeczonych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

to jest o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

I. uznaje oskarżonego K. P. za winnego tego, że w okresie od 1 czerwca 2011 roku do 7 maja 2013 roku, a także w okresie od 07 lipca 2013 roku do 1 sierpnia 2020 roku uchylał się, od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem (...)z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie (...) a następnie, wyrokiem (...) z dnia 31 stycznia 2012 r. sygn. akt (...), poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniej E. P. reprezentowanej przez matkę M. O. orzeczonych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku, przez co naraził małoletnią córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. występku z art. 209 § 1a k.k. i za ten czyn na podstawie art.209 § 1 a k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 k.k. wymierza oskarżonemu K. P. karę roku i 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego K. P. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do systematycznego łożenia na utrzymanie małoletniej E. P.

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 514/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. P.	K. P. w okresie do 1 czerwca 2011 roku do 7 maja 2013 roku, a także w okresie od 7 lipca 2013 roku do 1 sierpnia 2020 roku uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie (...), a	

		następnie wyrokiem Sądu Rejonowego (...) z dnia 31 stycznia 2012 roku , sygn. akt (...), poprzez niełożenie na utrzymanie małoletniej E. P. reprezentowanej przez matkę M. O. orzeczonych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku, przez co naraził małoletnią córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
K. P. pozostawał w związku partnerskim z M. O.. W 2009 roku z tego związku urodziła się E. O.. Małoletnia pokrzywdzona od samego początku była osobą niepełnosprawną z uwagi na porażenia mózgowie. Początkowo rodzice wspólnie wychowali dziewczynkę. Jednakże w 2010 roku partnerzy rozeszli się i M. O. wróciła do miasta rodzinnego N.. Już wtedy ujawnił się problem realizowania przez K. P. obowiązku alimentacyjnego.	Zeznania świadka M. O. k. 8-9, k.24,k.48,k.85-86, k. 110,k.159, k. 259-260 Wyjaśnienia oskarżonego K. P. k. 221-222		
Dlatego też M. P. już w 2010 roku postanowiła wytoczyć przeciwko oskarżonemu	Wyrok zaoczny Sądu Rejonowego (...) w sprawie (...) k. 5		

<p>powództwo o alimenty. Wyrokiem z dnia 23 listopada 2010 roku przyznano od oskarżonego na rzecz małoletniej świadczenia alimentacyjne. W następnym tj. w 2011 roku M. O. wniosła powództwo o podwyższenie alimentów. Powództwo to zostało w całości uwzględnione wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z dnia 31 stycznia 2012 roku. Mocą tego orzeczenia zasądzono od K. P. na rzecz małoletniej E. P. tytułem alimentów kwotę 500 złotych miesięcznie płatną do rąk M. O. do 10 dnia każdego następującego miesiąca.</p>	<p>Zeznania świadka M. O. k. 8-9, k.24,k.48,k.85-86, k. 110,k.159, k. 259-260</p>		
<p>Oskarżony K. P. miał świadomość ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Niemniej jednak pomimo tego w okresie objętym aktem oskarżenia nie wpłacił do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniej pokrzywdzonej jakiegokolwiek kwoty. Owo zaniechanie spowodowało, iż M. O. już w 2011 roku zdecydowała się egzekwować należności córki przez komornika sądowego.</p>	<p>Zeznania świadka M. O. k. 8-9, k.24,k.48,k.85-86, k. 110,k.159, k. 259-260</p> <p>Informacja od komornika Sądowego k. 15,k.94,k.97-98,k.191</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego K. P. k. 221-222</p>		
<p>Jednakże i egzekucja prowadzona przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) S. R. okazała się całkowicie</p>	<p>Zaświadczenie o bezskuteczności świadczeń</p>		

bezskuteczna. W przeciągu trwającego niemal 10 lat okresu objętego skargą oskarżycielską dokonał zaledwie kilku wpłat. Mianowicie 3 czerwca 2011 roku wpłacił tytułem alimentów kwotę 120 złotych. Następnie 22 stycznia 2015 roku wpłacił kwotę 200 złotych. 9 lutego 2015 roku oskarżony wpłacił komornikowi na rzecz małoletniej córki kwotę 100 złotych. Kolejno 20 maja 2015 roku K. P. wpłacił kwotę 50 złotych. Jednocześnie w toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy zajął należności oskarżonego od Sądu Rejonowego w (...) w kwotach odpowiednio 33,90 złotych – 12 lipca 2012 roku, 68,05 złotych – 31 stycznia 2013 roku, 39,45 złotych - 22 lutego 2013 roku, 92,96 złotych – 23 grudnia 2014 roku oraz 12,63 złotych – 3 marca 2016 roku. Po tej dacie oskarżony do sierpnia 2020 roku nie wpłacił na rzecz małoletniej pokrzywdzonej ani złotówki. W okresie tym nie zajęto także innych należności oskarżonego. W sumie w okresie objętym aktem oskarżenia K. P. zapłacił/ wyegzekwowano zaledwie 721,99 złotych. E. zaległość oskarżonego przekroczyła trzykrotność świadczeń okresowych wynikających z wyżej

alimentacyjnych k. 2.
K.63,k.157

Zeznania świadka M. O. k.
8-9, k.24,k.48,k.85-86, k.
110,k.159, k. 259-260

Informacja od komornika
Sądowego k.
15,k.94,k.97-98,k.191

Wyjaśnienia oskarżonego
K. P. k. 221-222

wymienionych orzeczeń Sądu Rejonowego w (...)			
W związku z powyższym zaniechaniem K. P. przedstawicielka ustawowa małoletniej pokrzywdzonej była zmuszona wystąpić z wnioskiem o przyznanie E. P. świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Świadczenia te były przyznawane pokrzywdzonej nieprzerwanie od 1 czerwca 2011 roku.	<p>Decyzja MOPS w N. z dnia 11 września 2019 roku k. 155</p> <p>Decyzja MOPS w N. z dnia 4 września 2018 roku k. 3-4</p> <p>Decyzja z MOPS w N. z dnia 24 sierpnia 2017 roku k. 62</p> <p>Decyzje z MOPS w N. o przyznaniu małoletniej świadczeń z funduszu alimentacyjnego k. 67-75</p> <p>Informacja z MOPS k. 6,k.55</p> <p>Zeznania świadka M. O. k. 8-9, k.24,k.48,k.85-86, k. 110,k.159, k. 259-260</p>		
W 2012 roku K. P. poinformował M. O., iż nie chce kontaktu z byłą partnerką i ich wspólną córką. Oskarżony od tego czasu w żaden sposób nie interesował się dzieckiem, nie odwiedzał córki, nie kupował jej prezentów, nie dzwonił do niej.	Zeznania świadka M. O. k. 8-9, k.24,k.48,k.85-86, k. 110,k.159, k. 259-260		
K. P. w okresie objętym aktem oskarżenia nie posiadał stałej pracy zarobkowej. Oskarżony utrzymywał się z prac dorywczych. Oskarżony w tym czasie nie był legalnie zatrudniony. W związku z powyższym nie posiadał on tytułu do korzystania z ubezpieczeń	<p>Zaświadczenie o bezskuteczności świadczeń alimentacyjnych k. 2. K.63,k.157</p> <p>Informacja z NFZ k.12,k.168</p> <p>Informacja od komornika Sądowego k. 15,k.94,k.97-98,k.191</p>		

<p>społecznych. K. P. w okresie od 3 grudnia 2014 roku do 2 lutego 2015 roku był zarejestrowany w rejestrze osób bezrobotnych. Kolejno oskarżony zarejestrował się Powiatowym Urzędzie Pracy w R. 27 kwietnia 2016 roku i jeszcze tego samego dnia został wyrejestrowany z ewidencji osób bezrobotnych. Następnie oskarżony był zarejestrowany w PUP w R. w okresie od 7 stycznia 2019 roku do 26 marca 2019 roku oraz w okresie od 25 grudnia 2019 roku do 10 kwietnia 2020 roku. Oskarżony K. P. w okresie od 8 maja 2013 roku do 6 lipca 2013 roku przebywał w Zakładzie Karnym w R.. Oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia tylko 4 razy korzystał z opieki medycznej realizowanej w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia i miało to miejsce w styczniu i lutym 2019 roku.</p>	<p>Informacja z Powiatowego Urzędu Pracy k. 16 ,k.164</p> <p>Zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy k. 21</p> <p>Informacja z Centralnego Zarządu Służby Więziennej k.22,k.92</p> <p>Informacja z ZUS k. 23</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego K. P. k. 221-222</p>		
<p>M. O. samotnie wychowuje małoletnią M. O.. Z uwagi na niepełnosprawność E. O. i jej niezdolność do samodzielnej egzystencji przedstawicielka ustawowa małoletniej nie jest w stanie podjąć pracy zarobkowej. W zapewnieniu utrzymania swojego i córki korzysta z pomocy socjalnej państwa w postaci świadczeń 500 plus, świadczeń</p>	<p>Decyzja MOPS w N. z dnia 11 września 2019 roku k. 155</p> <p>Decyzja MOPS w N. z dnia 4 września 2018 roku k. 3-4</p> <p>Decyzja z MOPS w N. z dnia 24 sierpnia 2017 roku k. 62</p> <p>Decyzje z MOPS w N. o przyznaniu małoletniej</p>		

<p>z funduszu alimentacyjnego, świadczeń z tytułu niepełnosprawności córki, która to jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Dodatkowo M. O. i jej córka korzystają z pomocy dziadków macierzystych pokrzywdzonej, którzy wspomagają ich finansowo oraz udostępniają bezpłatnie mieszkanie. Zaniechanie oskarżonego naraziło małoletnią na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, gdyż gdyby nie pomoc dziadków dziewczynki oraz państwa polskiego M. O. nie byłaby w stanie zapewnić utrzymania małoletniej.</p>	<p>świadczeń z funduszu alimentacyjnego k. 67-75</p> <p>Informacja z MOPS k. 6,k.55</p> <p>Zeznania świadka M. O. k. 8-9, k.24,k.48,k.85-86, k. 110,k.159, k. 259-260</p>		
<p>Od sierpnia 2020 roku K. P. dokonuje wpłat tytułem obowiązku alimentacyjnego do rąk komornika sądowego S. R.. Oskarżony w tym okresie dokonał 9 wpłat w łącznej wysokości 4930 złotych.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. P. k. 221-222</p> <p>Dowody wpłat świadczeń alimentacyjnych k.225-226</p>		
<p>Oskarżony K. P. ma 39 lat. Oskarżony mieszka na stałe w R., gdzie prowadzi działalność gospodarczą w branży gastronomicznej, która przynosi mu miesięczny dochód w granicach 2500 złotych netto miesięcznie. Oskarżony jest osobą rozwiedzioną mającą na utrzymaniu 4 małoletnich dzieci, do</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. P. w zakresie danych osobopoznawczych k. 221-222</p> <p>Karta karna k. 249</p> <p>Notatka o podejrzanym k. 231</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 112, 230</p>		

<p>łożenia na których jest zobowiązany. Oskarżony nie jest właścicielem żadnych nieruchomości. Do tego K. P. nie posiada żadnych wartościowych ruchomości. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Oskarżony K. P. jest osobą karaną. Mianowicie wyrokiem z dnia 3 października 2017 roku został uznany winnym przestępstwa kradzieży. Natomiast wyrokiem z dnia 25 lutego 2021 roku został uznany winnym przestępstwa niealimentacji, za które to przestępstwo wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na roczny okres próby.</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			

0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego K. P.	<p>Oskarżony K. P. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się w całości do przedstawionych mu zarzutów. W swoich wyjaśnieniach K. P. oświadczył, iż nie łożył na utrzymanie córki z uwagi na brak stałej pracy. Oskarżony wskazał, iż w tamtym okresie czasu utrzymywał się z prac dorywczych, które to nie pozwalały mu łożyć na E. P.. Jednocześnie oskarżony wskazał, iż w 2020 roku otworzył własną działalność gospodarczą i od sierpnia tego roku realizuje obowiązek alimentacyjny. Nadto oskarżony wskazał, iż była partnerka ogranicza mu kontakt z córką oraz jego sytuacja materialna i osobista w chwili obecnej jest nienajlepsza. Natomiast w trakcie postępowania przed sądem pierwszej instancji oskarżony pomimo prawidłowego zawiadomienia nie stawił się na terminie rozprawy głównej. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego jedynie za częściowo wiarygodne. Brak było powodów ażeby</p>	

obdarzyć te depozycje walorem wiarygodności w zakresie jakim oskarżony tłumaczył brak łożenia na dziecko. Warto bowiem wskazać, iż oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu niemal 10 letni okres niealimentacji. E. sprzeczne z jakimikolwiek zasadami doświadczenia życiowego było stwierdzenie oskarżonego, iż nie mógł w tym okresie znaleźć pracy. Do tego daleko wątpliwe jest ażeby oskarżony będąc osobą zdolną do pracy – brak w aktach sprawy jakichkolwiek dowodów na jego niepełnosprawność – przez tak długi okres nie był w stanie zaoszczędzić jakichkolwiek pieniędzy na rzecz córki. Ponadto sprzecznie z wiarygodnymi zeznaniami M. O. były oświadczenia wiedzy K. P., w których wskazywał on, iż to matka małoletniej znalazła sobie kochanka i uniemożliwia mu kontakt z jego dzieckiem. W tym miejscu trzeba zważyć, iż M. O. samotnie wychowuje małoletnią. Tym samym twierdzenia oskarżonego odnośnie posiadania rzekomego partnera są co najmniej nie aktualne i świadczące o kompletnym braku zainteresowania dzieckiem. Do tego należy mieć na względzie, iż gdyby rzeczywiście K. P. chciał kontaktu

	<p>z dzieckiem mógłby ten kontakt wymóc w drodze postępowania nieprocesowego przed sądem rodzinnym. Jednocześnie należało uznać wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w zakresie jakim podał, iż nie łożył na utrzymanie córki. Owe depozycje w tym zakresie są zgodne nie tylko z zeznaniami M. O., lecz także treścią informacji od komornika sądowego, MOPS w N.. Do tego oskarżony w żaden sposób nie kwestionował swojej świadomości odnośnie realizacji obowiązku alimentacyjnego, która to świadomość w tej sprawie jawi się jako oczywista biorąc pod uwagę, iż K. P. dokonał kilku marginalnych wpłat do rąk komornika sądowego, z czego pierwsza wpłata datowana jest na 2011 roku. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego K. P. za jedynie częściowo przydatne do poczynienie ustaleń faktycznych w tej sprawie.</p>	
<p>Zeznania świadka M. O.</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał jednocześnie za wiarygodne zeznania złożone przez świadka M. O., będącą zarazem przedstawicielką ustawową małoletniej pokrzywdzonej. W tym miejscu należy zważyć, iż świadek ta na przestrzeni</p>	

kilku lat pięciokrotnie składała oświadczenia wiedzy odnośnie stopnia realizacji obowiązku alimentacyjnego przez jej byłego partnera. Konieczne jest jednocześnie stwierdzenie, iż owe relacje pomimo ich wielości pozostają ze sobą spójne i brak jest w nich żadnych dyskwalifikujących sprzeczności. Do tego należy zwrócić uwagę, iż twierdzenia faktyczne M. O. znajdują swoje oparcie w dowodach z dokumentów w postaci informacji od komornika sądowego czy też zaświadczeń wystawionych przez MOPS. Co więcej należy zwrócić uwagę, iż świadek ta zeznawała w sposób spokojny, opanowany, wolny od nadmiernej emocjonalności. W ocenie Sądu Rejonowego zeznań M. O. nie można zakwalifikować jako chęć intencjonalnego przedstawienia oskarżonego w najgorszym świetle. Jej brak zaangażowania w tę sprawę najlepiej obrazuje fakt, iż M. O. nie złożyła wniosku o ściganie K. P., a proces karny toczył się z uwagi na fakt, iż małoletniej przyznano świadczenia z funduszu alimentacyjnego. Ponadto Sąd zauważył, iż M. O. w swoich zeznaniach odnosiła się tylko i wyłącznie do faktów, o których posiada

bezpośrednią wiedze. M. O. jednoznacznie podała, iż nie wie co w chwili obecnej robi oskarżony i jakie są przyczyny jego zaległości. Dodatkowo w ocenie Sądu jego brak zainteresowania córką, który artykułowała M. O. jest zgodny z zasadami doświadczenia życiowego biorąc pod uwagę, iż przez niemal 11 lat mieszkania małoletniej poza R., oskarżony w żaden sposób nie uregulował kontaktów z córką. Również oświadczenia M. O. w zakresie jej domowego budżetu oraz narażenia małoletniej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych jest spójne z wiedzą powszechną oraz zasadami doświadczenia życiowego. W tym miejscu trzeba też zwrócić uwagę na istotną niepełnosprawność pokrzywdzonej, która uniemożliwia podjęcie pracy przez świadka oraz zarazem zwiększa poziom usprawiedliwionych potrzeb E. P.. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na jasność i spójność depozycji świadka, które to zeznania pozostały tożsame na przestrzeni kilku kolejnych lat. Zatem Sąd Rejonowy uznał zeznania M. O. za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie. Toteż Sąd Rejonowy rekonstruuje wyżej przedstawiony stan

	<p>faktyczny oparł się w zasadniczej mierze na zeznaniach przedstawicielki ustawowej małoletniej pokrzywdzonej.</p>	
<p>Kserokopie dowodów wpłat na rzecz pokrzywdzonej</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne także kserokopie potwierżeń przelewów przedłożone przez oskarżonego K. P. w trakcie procesu. Dokumenty te pozwoliły wykazać, iż od sierpnia ubiegłego roku nastąpiła zmiana w postawie sprawcy, który wówczas to przestał uchylać się od alimentów. Co istotne część z tych potwierżeń przelewów oskarżony przedłożył już na etapie postępowania przygotowawczego i wówczas oskarżyciel publiczny nie powziął wątpliwości odnośnie autentyczności tych dokumentów i na ich podstawie ograniczył on zakres skargi oskarżycielskiej.</p>	
<p>zaświadczenia z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o</p>	<p>Brak było także jakichkolwiek powodów do zanegowania pozostałych dowodów zgromadzonych w tej sprawie w postaci : zaświadczeń z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego</p>	

przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku zasądającego alimenty, a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, zaświadczenia o stanie majątkowym

Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku zasądającego alimenty, a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, zaświadczenia o stanie majątkowym, Godzi się zauważyć, iż wszystkie wyżej wymienione dokumenty stanowią dokumenty o charakterze urzędowym, które w znakomitej większości zostały wytworzone przez funkcjonariuszy publicznych. Do tego owe zaświadczenia zostały wytworzone przez osoby do tego kompetentne w przepisanej przez prawo formie. Dodatkowo owe fakty z nich wynikające były koherentne z zeznaniami M. O. oraz danymi osobo poznawczymi przedstawionymi przez oskarżonego. Żadna ze stron tego procesu nie kwestionowała także autentyczności zawartych w nich informacji. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając sytuację majątkową oskarżonego, jego zdolności zarobkowe i stopień realizacji obowiązku łożenia na córkę posłużył się

	powyższymi dowodami. Podobnie dane odnośnie dotychczasowej karalności oskarżonego miały istotne znaczenie przy wyborze sposobu reakcji prawno karnej na czyn K. P..		
0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	K. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
K. P. został oskarżony o to, że w okresie od 01 czerwca 2011 r. do 07 maja 2013 r., od 07 lipca 2013 r. do 02 grudnia 2014 r., od 03 lutego 2015 r. do 26 kwietnia 2016 r., od 28 kwietnia 2016 r. do dnia 01 sierpnia			

2020 r. w N. uchylał się, od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem (...) z dnia 31 stycznia 2012 r. sygn. akt (...), poprzez niełożenie na utrzymanie małoletniej E. P. reprezentowanej przez matkę M. O. orzeczonych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych to jest o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

Zgodnie z treścią art. 1 k.k. przestępstwem jest czyn zabroniony pod groźbą kary obowiązujący w czasie jego popełnienia, którego stopień społecznej szkodliwości jest wyższy niż znikomy, a sprawcy można postawić prawnie relewantny zarzut, iż nie dał on posłuchu normie sankcjonowanej.

Natomiast oskarżonemu K. P. oskarżyciel publiczny zarzucił popełnienie występku z art. 209 § 1 a k.k. Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem

sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a na skutek przedmiotowego uchylania doszło do narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Już elementarna wykładnia tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciążący na sprawcy obowiązek alimentacyjny. W tym miejscu należy w sposób jasny zaznaczyć, iż mająca miejsce w 2017 roku nowelizacja kodeksu karnego w tym przedmiocie, zawęziła pole kryminalizacji występku alimentacji w aspekcie podmiotowym. Mianowicie przed zmianą

art. 209
odpowiedzialności karnej
podlegał każdy na
kim ciążył ustawowy
czy też umowny
obowiązek alimentacji.
Natomiast po wejściu
w życie przedmiotowej
nowelizacji dla bytu tego
przestępstwa konieczne
jest aby ów obowiązek
został skonkretyzowany
enumeratywnie
wymienionym przez
ustawodawcę tytułem.
Przechodząc do wykładni
znamienia
czasownikowego uchyla
się należy stwierdzić, iż
owo znamię definiuje
się jako zawinione
zaniechanie realizacji
ciążącego na sprawcy
obowiązku, które cechuje
dodatkowy element
negatywnego nastawienia
sprawcy do wykonania tej
powinności. Tym samym
dla realizacji znamienia
czasownikowego
przestępstwa
niealimentacji konieczne
jest poczynienie ustaleń
nie tylko w zakresie
faktycznej realizacji przez
sprawcę obowiązku
alimentacyjnego, lecz
także szeregu innych
okoliczności świadczących
o tym, iż dana
osoba faktycznie mogła
realizować obowiązek
alimentacyjny, lecz z
uwagi na swoje negatywne
nastawienie zaniechała
tego obowiązku.
Natomiast po wejściu
w życie nowelizacji art.
209 k.k. ustawodawca
zrezygnował z ocennego

znamienia uporczywości na rzecz ściśle określonej kwoty zaległości alimentacyjnych jakie swoim zaniechaniem miał wywołać sprawca, a prawnie relewantną kwotą dla bytu tego występku jest trzykrotność świadczenia okresowego. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, iż od dnia wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji do realizacji występku niealimentacji nie jest konieczne spowodowanie skutku w postaci narażenia osoby niealimentowanej na niemożność zaspokojenia własnych potrzeb – vide typ podstawowy z art. 209 § 1 k.k. W chwili obecnej przedmiotowa materialna konsekwencja zachowania sprawcy jest znamieniem kwalifikującym zachowanie sprawcy jako występku z art. 209 § 1 a k.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie definiowano ów skutek. Zgodnie z tym orzecznictwem dla realizacji tego materialnego stanu – sprowadzającego się do konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo irrelewantne jest czy potrzeby małoletniego zostały faktycznie zapewnione z uwagi na nadmierny wysiłek innych osób zobowiązanych do alimentacji bądź też ich realizacja jest efektem działań osób

niezobowiązanych do zapewnienia utrzymania osoby alimentowanej, w tym realizacji polityki socjalnej państwa. Jednocześnie z uwagi na zabarwienie językowe znamienia czasownikowego uchyla wskazuje się, iż owego występku można dopuścić się tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

Przenosząc powyższe stwierdzenia natury teoretycznej na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu Rejonowego bezsporne jest, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego mu występku. Rozwijając powyższe stwierdzenie należy wskazać, iż obowiązek alimentacyjny K. P. wynikał nie tylko z regulacji kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, lecz był także skonkretyzowany poprzez dwa wyroki Sądu Rejonowego w (...). Stąd też K. P. był podmiotem zdatnym do popełnienia występku niealimentacji. Co więcej należało zważyć, iż oskarżony w przedmiotowym okresie czasu wpłacił/wyegzekwowano od niego 721,99 złotych. Kwota ta jest odpowiednikiem należności alimentacyjnych na rzecz E. P. za okres niespełna półtora miesiąca. Oczywistym jest zatem,

iz oskarżony K. P. zaniechał ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Kolejno banalnym stwierdzeniem jest uwaga, iz owa zaległość przekraczała trzykrotność świadczenia okresowego. W dalszym ciągu subsumcji ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał, iz zaniechanie oskarżonego należy zakwalifikować jako realizujące znamię uchylania się. Tak tylko można określić sytuacje kiedy oskarżony nie będąc (poza okresem wyłączonym z przypisanego czynu) osobą pozbawioną wolności przez okres 10 lat w zasadzie w żaden sposób nie łożył na utrzymanie małoletniej pokrzywdzonej. Nie wytrzymują krytyki wyjaśnienia oskarżonego wskazującego na niemożność znalezienia przez niego stałej pracy. W tym miejscu należy wskazać, iz sytuacja panująca przez ostatnie 10 lat na rynku pracy zaprzecza stwierdzeniu, iz oskarżony przy odrobinie dobrej woli nie mógł znaleźć pracy zarobkowej, a tym samym spowodować skuteczności egzekucji komorniczej prowadzonej przeciwko niemu. Tego rodzaju oświadczenia należy poczytać jako nieprzystające do otaczającej nas rzeczywistości i pozwalające poczynić

domniemanie, iż oskarżony w tym czasie pracował w szarej strefie, gdyż przecież brak jest w tej sprawie danych wskazujących na jego bezdomność czy długotrwałe schorzenia zdrowotne uniemożliwiające podjęcie pracy. Co więcej nawet przyjmując argumentacje oskarżonego odnośnie niemożności znalezienia pracy na stałe w całym okresie objętym zarzutem to jeszcze bardziej wątpliwe jest, iż oskarżony takiej pracy nie podjął chociażby przez jakiś krótki okres, czym zmanifestowałby swoją dobrą wolę odnośnie realizacji obowiązku ojcowskiego. Do tego trzeba zwrócić uwagę, iż oskarżony podał, iż utrzymywał się w tym czasie z prac dorywczych. E. musiał z tych prac posiadać jakiś regularny dochód pozwalający mu na zapewnienie jego niezbędnych potrzeb życiowych. Okoliczność tę należy zestawić z brakiem (poza 5 wpłatami przez okres niemal 10 lat w wysokości nieprzystającej do poziomu świadczeń alimentacyjnych określonych w wyrokach) jakichkolwiek wpłat na poczet obowiązku alimentacyjnego określonego wyrokiem sądu. Inaczej należałoby bowiem poczytać postawę K. P. gdyby ten w sposób regularny łożył na

córkę, choćby niewielkie kwoty, podczas gdy w rzeczywistości wpłaty oskarżonego dzieliło kilka lat. Co więcej w przedmiotowej sprawie nie sposób jest twierdzić, iż brak alimentowania córki przez oskarżonego wynikał z jego przypadłości zdrowotnych. Oskarżony nie legitymuje się bowiem orzeczeniem o niezdolności do pracy, przeciwnie obecnie sam prowadzi działalność gospodarczą. Do tego K. P. przez okres objęty aktem oskarżenia tylko 4 razy i to w jednym 2019 roku korzystał z opieki zdrowotnej refundowanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Jednocześnie o stosunku K. P. do obowiązku alimentacyjnego świadczy w sposób pośredni także brak jakiegokolwiek zainteresowania losem niepełnosprawnej córki. Jak zeznała M. O. oskarżony przez ostatnie 9 lat nie miał z małoletnią żadnego kontaktu, co także świadczy o tym, iż jego zaniechanie w świadczeniu na rzecz pokrzywdzonej ma charakter intencjonalny. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie oskarżonego należy poczytać jako uchylanie się od realizacji obowiązku alimentacyjnego, co zarazem wypełnia znamię czasownikowe tego typu

czynu zabronionego oraz oddaje spełnienie znamion strony podmiotowej tego występku. Następnie należało ocenić czy zachowanie oskarżonego naraziło małoletnią na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W tym zakresie należy wskazać, iż jak już zostało wyżej podane fakt, iż owe potrzeby małoletniej były realizowane dzięki pomocy innych nie zobowiązanych do tego osobom – dziadkom macierzystym pokrzywdzonej oraz pomocy socjalnej ze strony państwa polskiego, nie może powodować braku spełnienia owego przeciw stanu zagrożenia. W tym względzie należy zarazem zaznaczyć, iż potrzeby materialne małoletniej są większe od przeciętnych rówieśników, zważywszy na niepełnosprawność E. P. i związaną z tym rehabilitacją. Do tego owa niepełnosprawność przekłada się na niemożność/istotne utrudnienie w podjęciu pracy zarobkowej przez drugą osobę zobowiązana na równi z oskarżonym do łożenia na córkę jaką jest jej matka M. O.. Fakt ten powoduje, iż zaniechanie oskarżonego implikuje wyższy stopień konkretnego narażenia na niemożność zapewnienia małoletniej jej podstawowych potrzeb. Równocześnie dane

uzyskane w tym postępowanie nie pozwalają poczynić stwierdzenia, iż potrzeby małoletniej mogłyby być w całości spełnione przez drugiego z zobowiązanych rodziców. Zatem Sąd Rejonowy stwierdził, iż zaniechanie oskarżonego przyczyniło się do powstanie relewantnego dla art. 209 § 1a k.k. skutku. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż zdarzenie historyczne objęte aktem oskarżenia wypełniło znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego K. P. występku.

W związku z realizacją przez oskarżonego znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zabronionego Sąd był zobowiązany do dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu zachowań. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. ustawodawca przewidział zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. I tak przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru,

motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Zachowania przypisane oskarżonemu w ocenie Sądu charakteryzowała znaczny stopień społecznej szkodliwości. Za taką konstatacją przemawiały następujące okoliczności :

a)oskarżony niealimentował córki przez okres niemal dziesięciu lat, co w sposób znaczący wykracza poza konstytutywne znamiona przestępstwa niealimentacji

b)przedmiotowe zachowanie wywołało skutek w postaci narażenia pokrzywdzonego na niemożność zapewnienia podstawowych potrzeb życiowych co samo przez się zwiększa stopień karygodności tego zachowania, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż pokrzywdzona jest osobą niepełnosprawną, niezdolną do samodzielnej egzystencji, przez co jej zaniechanie oskarżonego mogło narazić ją na o wiele poważniejszej i być może nieodwracalne skutki c) Sąd miał na względzie także fakt, iż zachowanie oskarżonego naruszyło jeden z najbardziej rudymenarnych obowiązków rodzicielskich jakim jest zapewnienie dzieciom odpowiednich warunków do rozwoju, d) w ocenie Sądu Rejonowego na stopień społecznej szkodliwości

tego czynu wpływa też fakt, iż oskarżony w żaden inny sposób nie interesował się losem pokrzywdzonej, co zwiększało stopień naruszenia dobra prawnego w postaci prawidłowego funkcjonowania rodziny. Tym samym należało stwierdzić, iż przypisane oskarżonemu zaniechanie spełniało kryterium karygodności będące jednym z elementów struktury przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył także, iż inkryminowana aktywność sprawcy była także zawiniona w świetle funkcjonującej w polskim porządku prawnym normatywnej teorii winy. Należy bowiem stwierdzić, że K. P. jest osobą dorosłą, w pełni rozwiniętą społecznie i z pewnością zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązku łożenia na dzieci, lecz także z powinności respektowania orzeczeń sądowych. W przedmiotowej sprawie brak jest danych pozwalających stwierdzić zmniejszony stopień zawinienia oskarżonego z uwagi na niemożność rozpoznania znaczenia czynu czy pokierowania swoim postępowaniem. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności czy w innych okolicznościach stanowiących anormalną sytuację motywacyjną. Jak

już wskazano powyżej nie może ekskulpować oskarżonego posiadanie przez oskarżonego innych dzieci oraz opieka nad matką, gdyż oskarżony jako ojciec nie ma prawa różnicować swoich dzieci w aspekcie realizacji obowiązku alimentacyjnego, czy też przedkładać dobra matki ponad los swojej córki. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż K. P. w sposób całkowicie dobrowolny nie dał posłuchu normie prawnej nakazującej alimentowanie dzieci, a więc jego zachowanie było zawinione w myśl dyspozycji art. 1 § 3 k.k.

Mając na uwadze wyżej przeprowadzoną argumentację Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżony swoim zaniechaniem wypełnił znamiona występku opisanego w art. 209 § 1 a k.k.

Jednocześnie należało zwrócić uwagę na nieadekwatny do ustalonego stanu faktycznego opis czynu przyjęty w akcie oskarżenia, który wymagał pewnej korekty przez Sąd w sentencji wyroku

Po pierwsze w skardze oskarżycielskiej podano, iż obowiązek alimentacyjny oskarżonego do całości czynu wynikał z wyroku (...) w sprawie (...).

Już prosta analiza czasokresu zarzucanego czynu wskazuje na błąd oskarżyciela publicznego, gdyż wyrok ten zapadł dopiero w styczniu 2012 roku, a przed datą jego wydania obowiązek alimentacyjny oskarżonego wynikał z wyroku (...) w sprawie (...). Owa nieścisłość została sprostowana przez Sąd w opisie przypisanego czynu.

Ponadto w ocenie Sądu Rejonowego niezasadnym było wyłączenie z okresu czynu przypisanego oskarżonemu dat pomiędzy 2 grudnia 2014 roku a 4 lutego 2015 roku oraz 27 kwietnia 2016 roku. Analiza akt sprawy wyjaśnia, iż powodem tego rodzaju decyzji oskarżyciela publicznego był fakt, iż w tym okresie czasu K. P. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Niemniej jednak ww ocenie Sądu Rejonowego fakt ten nie może ekskulpować oskarżonego zwłaszcza, iż okresy owej rejestracji były bardzo krótkie, a wyrejestrowanie oskarżonego wynikało z braku zgłoszenia się na wizytę w Powiatowym Urzędzie Pracy. W ocenie Sadu sam fakt zarejestrowania się oskarżonego jako osoby bezrobotnej nie może samoistnie manifestować braku jego uchylania się od przedmiotowego obowiązku. Podobnie o

tego rodzaju postawie nie świadczy także jednorazowa wpłata i to w kwocie nieprzystającej do miesięcznego obowiązku. Orzecznictwo sądów powszechnych wskazuje, iż może ekskulpować oskarżonego fakt czynienia wpłat jedynie imitujących zainteresowanie sprawcy w realizacji obowiązku alimentacyjnego. Stąd też Sąd Rejonowy mieszcząc się w zakresie zdarzenia historycznego stojącego u podstaw skargi oskarżycielskiej zmodyfikował nieco okres przypisanego przestępstwa, odchodząc od dwóch wyłączeń zaproponowanych przez oskarżyciela publicznego. Zarazem Sąd Rejonowy mając na uwadze orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszczające przy przestępstwach wieloszynowych/trwałych możliwość rozszerzenia okresu objętego skargą oskarżyciela o okres do wydania wyroku w danej sprawie zważył, iż w realiach tej sprawy byłoby to niezasadne, gdyż K. P. od sierpnia 2020 roku łoży w miarę regularnie i w adekwatnej wysokości na utrzymanie małoletniej pokrzywdzonej.

Zarazem racje miał prokurator wskazując, iż wyłączeniu w tej sprawie podlegał okres wykonywania przez

oskarżonego kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym. W sposób oczywisty K. P. nie mógł wówczas łożyć na małoletnią. Stąd też nie sposób postawić mu w tym okresie zarzutu uchylania się i słusznie ten okres został pominięty przez autora aktu oskarżenia. Zarazem stosunek tego długości okresu (niecałe 2 miesiące) do całości zaniechania przypisanego oskarżonemu uprawnia do stwierdzenia, iż pomimo pewnego rodzaju przerwy całość zdarzenia stanowiła jeden czyn w aspekcie normatywnym, a oskarżony swoim jednym zamiarem obejmował całość przypisanego mu przestępstwa. Należy zwrócić także uwagę, iż z uwagi na fakt, iż postępowanie karne w tej sprawie wszczęto już w 2017 roku w sprawie tej nie doszło do przedawnienia pierwszego z okresów przypisanego oskarżonemu.

Abstrahując od tego, iż Sąd Rejonowy stoi na stanowisku, iż przy przyjęciu jedności czynu (braku zastosowania instytucji ciągu przestępstw) okres biegu przedawnienia rozpoczyna się dopiero wraz datą końcową przypisywanego czynu, co jest zgodne z zapatrywaniami Sądu Najwyższego zawartymi chociażby w uzasadnieniu wyroku w sprawie V K

74/10 i podzielanym przez doktrynę prawa karnego materialnego – vide tea 14 c komentarza do art. 209 k.k. pod redakcją Włodzimierza Wróbla i Andrzeja Zolla.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w (...) w punkcie I wyroku uznał oskarżonego K. P. za winnego tego, że w okresie do 1 czerwca 2011 roku do 7 maja 2013 roku, a także w okresie od 7 lipca 2013 roku do 1 sierpnia 2020 roku uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości wyrokiem (...) z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie (...), a następnie wyrokiem (...) z dnia 31 stycznia 2012 roku, sygn. akt (...), poprzez niełożenie na utrzymanie małoletniej E. P. reprezentowanej przez matkę M. O. orzeczonych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z wyroku, przez co naraził małoletnią córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. występku z art. 209 § 1a k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		
---	--	--	--

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

K. P.	I	kara ograniczenia wolności	<p>Przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. zagrożone jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Tym samym zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. wymierzyć oskarżonemu K. P. karę pozbawienia wolności można było tylko wówczas, gdyby żadna z innych przewidzianych w kodeksie kar nie mogła spełnić celu związanego z funkcjami penalnymi prawa karnego. W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wysłowione w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę</p>
-------	---	----------------------------	--

osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach przedmiotowej sprawy to kara ograniczenia wolności w sposób najpełniejszy spełni wymogi prewencji indywidualnej i generalnej. Przede wszystkim należy zważyć, iż wymierzenie grzywny wobec K. P. byłoby niecelowe, gdyż oskarżony jest zobowiązany alimentacyjnie do łożenia na czwórkę małoletnich dzieci. Stąd też wymierzenie oskarżonemu kary pieniężnej może wbrew pozorom narazić jego dzieci na dalszy brak realizacji przez oskarżonego obowiązku alimentacyjnego. Warto jednocześnie wskazać, iż grzywna w zbiorze kar przewidzianych przez polskiego ustawodawcę uchodzi za karę

najłagodniejszą. Zatem wymierzenie kary tego rodzaju kłóci się ze znacznym jak na warunki art. 209 k.k. stopniem społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu (wynikającym przede wszystkim z długotrwałości owego zaniechania) oraz brakiem okoliczności limitujących poziom winy. Po trzeci należy zauważyć, iż oskarżony nie jest osobą majątną, a jego zarobki w kwocie 2500 złotych netto miesięczne należy zaliczyć do kategorii przeciętnych nawet jak na warunki województwa (...). Z drugiej strony błędem byłoby wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Odnośnie tej kwestii należy zważyć, iż oskarżony w chwili tego czynu nie był karany za przestępstwo niealimentacji. Stąd też nie można tutaj mówić chociażby o działaniu w warunkach recydywy kryminologicznej. Dodatkowo nie sposób nie zauważyć, iż wobec oskarżonego nie stosowano dotąd kary ograniczenia wolności i w związku z tym trudno czynić założenie, iż kara ta będzie wobec oskarżonego karą nieefektywną. Sąd Rejonowy miał jednocześnie na uwadze fakt, iż oskarżony w swoim piśmie procesowym wnosił o

wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Niemniej jednak w ocenie Sądu tego rodzaju wniosek zawiera pewnego rodzaju błąd myślowy odnośnie sposobu wymierzania kary w polskim systemie prawa karnego. Mianowicie Sąd wymierza kare spośród 3 kar przewidzianych przez ustawodawcę z uwzględnieniem dyrektyw wymiaru kary i dopiero wówczas gdy zostanie stwierdzone, iż sprawca zasługuje na karę najsurowszego rodzaju można rozważać stosowanie art. 69 k.k. Nie można jednocześnie pominąć faktu, iż kara ma stanowić dla oskarżonego realną dolegliwość, mającą być odpłatą za bezprawny i karygodny czyn zabroniony. Nie sposób więc umożliwić oskarżonemu nieskrępowany niczym wybór kar. Okoliczność ta jest o tyle istotna, iż oskarżony nie łożył na córkę przez prawie 10 lat. Zatem brak obciążenia oskarżonego karą o realnej dolegliwości jawiłby się jako sprzeczny ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Co więcej nie sposób nie zauważyć, iż oskarżonemu w styczniu tego roku wymierzono karę tego samego rodzaju, co kara postulowana w tym procesie przez oskarżonego. W związku

z czym poprzestanie na tej propozycji uczyniłoby ten sposób reakcji karnej jeszcze mniej dolegliwym dla sprawcy. Stąd też w ocenie Sądu Rejonowego to kara ograniczenia wolności w sposób najpełniejszy zrealizuje dyrektywy prewencji generalnej i indywidualnej. W toku postępowania przed sądem pierwszej instancji nie ujawniły się okoliczności, o których mowa w art. 58 § 2 a k.k. Zarazem z uwagi na fakt, iż oskarżony prowadzi działalność gospodarczą brak było możliwości orzeczenia kary pozbawienia wolności w formie potrąceń z wynagrodzenia o prace. W ocenie Sądu wykonywanie przez oskarżonego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w sposób istotny uświadomi mu potrzebę realizacji obowiązku alimentacyjnego i konsekwencji jakie musi ponieść za sobą uchylanie się od tego obowiązku. Dodatkowo wymiar miesięczny owej pracy tj. 24 godziny jest w pełni do pogodzenia z zajęciem zarobkowym oskarżonego, zwłaszcza iż prowadząc działalność gospodarczą ma on możliwość elastycznego układania swojego grafiku pracy. Natomiast stosunkowo wysoki wymiar owej kary tj rok i cztery miesiące

			<p>Sąd Rejonowy łączy z bardzo długim okresem uchylania się oskarżonego od obowiązku względem E. P., faktem iż jest ona osobą niepełnosprawną przez co niebezpieczeństwo dla dobra prawnego był odpowiednio większe. Nie można też zapominać o całokształcie okoliczności sprawy tj. brakiem okoliczności limitujących winę oskarżonego, a także całkowitym brakiem zainteresowania córką przez jej ojca, co także godzi w dobro prawne w postaci prawidłowego funkcjonowania rodziny. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku wymierzył K. P. karę roku i czterech miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym.</p>
K. P.	II	środek probacyjny	<p>Natomiast aby wzmocnić efekt oddziaływania wymierzonej oskarżonemu kary ograniczenia wolności Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku działając na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał K. P. do łożenia na rzecz pokrzywdzonego w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności. Oczywiście Sąd Rejonowy</p>

			<p>ma na uwadze, iż obowiązek ten ma charakter swoistego superfluum, gdyż niniejsza powinność wynika z orzeczenia sądu rodzinnego, a szerzej z regulacji kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Jednakże zawarcie takiego orzeczenia jest celowe, choćby w kontekście badania stopnia jego realizacji na potrzeby postępowania w przedmiocie uznania kary ograniczenia wolności za wykonaną czy też procedowaniu w przedmiocie ewentualnej zamiany kary ograniczenia wolności na karę zastępczą.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę	
<p>Dodatkowo oskarżony przed rozprawą przesłał wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Jednak wniosek ten został nie uwzględniony. Podstawą odmowy uwzględnienia tego wniosku było artykułowane wyżej wskazanie, iż K. P. przy uwzględnieniu tego wniosku nie poniósłby jakiegokolwiek realnej dolegliwości pomimo prawie 10 letniego okresu niealimentacji. Ponadto Sąd Rejonowy zważył, iż tak orzeczony okres próby w kontekście skazania oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z tego roku powodowałby fakt, iż sytuacja faktyczna oskarżonego nie zmieniłaby się w znaczący sposób pomimo przypisania mu kolejnego przestępstwa. Do tego orzeczenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności byłoby sprzeczne z dyrektywą zawartą w art. 58 k.k. Dla formalności należy stwierdzić, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności byłoby formalnie możliwe, gdyż w chwili czynu K. P. nie był skazany na karę tego rodzaju.</p>	
7. Koszty procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	<p>W związku z wydaniem wyroku w tej sprawie Sąd Rejonowy zobowiązany był także do rozliczenia kosztów tego procesu. Podstawą orzeczenia w tym zakresie był artykuł 627 k.p.k., zgodnie z którym w przypadku wydania wyroku skazującego to oskarżony jest osobą zobowiązaną do uiszczenia tych kosztów. Jednocześnie warto wyjaśnić oskarżonemu, iż na pojęcie kosztów sądowych składają się wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa oraz opłata – zależna od rodzaju i wymiaru orzeczonej kary. W niniejszym postępowaniu Skarb Państwa poniósł wydatki związane z doręczeniami w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem pierwszej instancji, a także związane z poborem karty karnej. Wysokość owych wydatków ustalona została w sposób ryczałtowy i tak za doręczenia w każdym stadium postępowania należy się 20 złotych, a za wydanie karty karnej 30 złotych. Tym samym pula wydatków poniesionych w tym procesie wyniosła 70 złotych. Nie sposób było bowiem wliczać do tej sumy ryczałtu za pobór</p>	

karty karnej na etapie postępowania sądowego, gdyż Sąd nie dysponował jeszcze tym dokumentem w chwili orzekania. Brak jest zarazem podstaw do stwierdzenia, iż pobór większej ilości kart karnych na etapie postępowania przygotowawczego wynikał z celowego działania oskarżonego. W niniejszym postępowaniu brak było podstaw to twierdzenia, iż zawieszenie postępowanie przygotowawczego wynikało z intencjonalnego działania K. P.. Natomiast opłata w kwocie 300 złotych wynika wprost z ustawy o opłatach w sprawach karnych, a konkretnie z art. 2 ust 1 pkt 4 w zw. z art. 3 tego aktu prawnego. Jednocześnie należy wskazać, iż Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do zwolnienia oskarżonego od tego obowiązku. Wskazać bowiem trzeba, iż przypisane K. P. przestępstwo jest już trzecim przestępstwem popełnionym przez oskarżonego w okresie ostatnich 4 lat. Do tego należy zwrócić uwagę na bardzo długi czasokres inkryminowanego zaniechania. Co więcej za zwolnieniem oskarżonego z tych kosztów nie przemawia także jego sytuacja materialna, gdyż sam oskarżony wskazał, iż zarabia kwotę 2500 złotych netto miesięcznie,

przez co poniesienie przez niego kosztów procesu w łącznej kwocie 370 złotych nie będzie stanowić dla niego nadmiernej dolegliwości, zwłaszcza, iż nie można zapominać, iż to oskarżony poprzez swoje bezprawne zachowanie spowodował bieg tego procesu..

Podpis